

Må jeg også godt sige til socialministeren, der siger, at jeg maler fanden på væggen, at jeg refererede til en undersøgelse, der er båret frem af en avis, som har en tættere tilknytning til socialministeren end til mig, i hvert fald partimæssigt. Jeg refererede i øvrigt også til en undersøgelse, som vi selv betalte for at få lavet af et uafhængigt institut, der hedder CASA, da Folketinget nu ikke syntes, at det var en opgave, det var værd at gå i dybden med.

De to uafhængige undersøgelser bekræfter det samme billede. Er det grunden til, at retorikken og stemmeføringen er så høj: at det ville aftegne et ubehageligt billede, som man helst ikke vil have frem? Jeg spørger bare. Det er da nærliggende at tro, når man beskæftiger sig med området her.

Jeg vil også sige til socialministeren, at jeg har kvitteret for regeringens evne til at skaffe arbejdspladser i modsætning til den borgerlige side. Det er såmænd grunden til, at SF støtter en socialdemokratisk ledet regering. Det er, fordi vi anser det for at være et politisk område, som vi synes er meget vigtigt, og som altid har en meget højere vægt hos en socialdemokratisk ledet regering.

Jeg vil også godt til slut kvittere for socialministerens villighed til at slås for, at det i hvert fald ikke skal være statistikdøden, der gør, at vi får endnu mere upræcise diskussioner om det her i fremtiden. Vi har en fælles opgave, synes jeg, i at sikre, at vi får et så retvisende billede som muligt, og det drejer sig om, at vi fortsat får statistikker for hjemløshed, for narkomaniens omfang, og også fortsat får den forskning, som Socialforskningsinstituttet står for.

Jeg vil så bare runde af med at sige, at forskellen på at lave en kommission og lade Socialforskningsinstituttet lave en undersøgelse er, at en kommission vil være i stand til at komme med anbefalinger.

Jeg formoder, at ministeren også anerkender, at et relativt uafhængigt institut som Socialforskningsinstituttet i sagens natur ikke vil fremkomme med egentlige anbefalinger, men vi har brug for nogle anbefalinger, der efter en sammenhængende analyse peger på: Hvordan bryder vi det fattigdomsmønster, der ellers reproduceres generation efter generation?

Jeg siger tak for debatten. Den var engageret, men det ærgrer mig, at man endnu ikke er kommet til det punkt, hvor man ser nødvendigheden af at foretage noget mere sammenhæn-

gende, hvis vi skal bryde de fattigdomstræk, vi ellers ikke har været i stand til at bryde.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg går på talerstolen igen, fordi jeg lige skylder hr. Villy Søvndal en lille kommentar til de to undersøgelser.

Som jeg sagde, læser jeg CASA's undersøgelse sådan, at den siger, at der har været en uændret fordeling af de økonomiske goder, og hr. Villy Søvndal henviste selv til Aktuelt's undersøgelse. Jeg mener ikke, det skal være uimodsagt, at den skulle vise, at der er en uændret økonomisk forskel.

Undersøgelsen gik jo ud på, hvor stort et rådighedsbeløb folk havde tilbage, og her er det jo meget interessant at se, hvad man regner for faste udgifter, inden man når frem til rådighedsbeløbet. Her mener jeg også, at der er sket en udvikling, og det er jo i øvrigt ret vilkårligt, hvad man regner med som faste udgifter. Den ene ting, man skal se på, er, at når man regner ret høje telefonregninger og leje af det ene eller det andet som faste udgifter, er det jo i virkeligheden udtryk for en pæn levestandard.

Det andet, der er nok så vigtigt, er, at de eksempler, der blev trukket frem i Aktuelt, var først og fremmest enlige forsørgere på kontanthjælp. Det karakteristiske for dem var faktisk, at de havde et rådighedsbeløb, der var lige så stort eller meget tæt på det, som de ville have, hvis de var i arbejde, og en af dem sagde direkte, at det ikke kunne betale sig for hende at arbejde. Det mener jeg er noget, der er meget betænkeligt og i virkeligheden noget, vi burde diskutere.

Man placerer jo enlige forsørgere og andre i fattigdomsfælden, i en situation med faste udgifter, f.eks. en høj husleje, som de vil have svært ved at betale den dag, de kommer i arbejde. Så kan man sige, at lønnen er for lav, osv. osv., men det ændrer ikke det faktum, at nogle af dem, vi snakker om, har så høje overførselsindkomster, at det enten slet ikke eller kun dårligt kan betale sig for dem at arbejde. Det er en af de ting, vi også skal diskutere, hvis vi skal løse det problem.

Hvis vi gik ud i den store verden og forklarede, at fattige mennesker i Danmark er nogle, der har så mange penge, at det ikke kan betale sig for dem at arbejde, tror jeg ikke, vi ville møde den helt store forståelse. Jeg siger ikke, at de mennesker har det som blommen i et æg og har et godt liv, men jeg siger, at det er smask-